

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 8 września 2025 r.

Poz. 3979

WOJEWODA LUBELSKI

PN-II.4131.232.2025

Lublin, dnia 5 września 2025 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

stwierdzające nieważność uchwały Nr XIII/110/25 Rady Miejskiej w Siedliszczu z dnia 14 sierpnia 2025 r. w sprawie ustalenia cen biletów i opłat za usługi przewozowe w publicznym transporcie zbiorowym w zakresie gminnych przewozów pasażerskich na terenie gminy Siedliszcze, w części obejmującej §4 uchwały.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XIII/110/25 Rady Miejskiej w Siedliszczu z dnia 14 sierpnia 2025 r. w sprawie ustalenia cen biletów i opłat za usługi przewozowe w publicznym transporcie zbiorowym w zakresie gminnych przewozów pasażerskich na terenie gminy Siedliszcze, w części obejmującej § 4 uchwały.

Uzasadnienie

Uchwała Nr XIII/110/25 została doręczona organowi nadzoru w dniu 19 sierpnia 2025 r.

Przedmiotową uchwałę Rada Miejska podjęła na podstawie m. in. art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1262) oraz art. 50a ust. 1 i art. 50b ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 285).

Przepis art. 15 ust. 1 pkt 10 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym stanowi, że organizowanie publicznego transportu zbiorowego polega w szczególności na: ustalaniu opłat za przewóz oraz innych opłat, o których mowa w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe, za usługę świadczoną przez operatora w zakresie publicznego transportu zbiorowego.

Zgodnie z treścią art. 50a ust. 1 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym rada gminy może ustalać ceny za usługi przewozowe w publicznym transporcie zbiorowym w zakresie zadania o charakterze użyteczności publicznej w gminnych przewozach pasażerskich. W mieście stołecznym Warszawie uprawnienia te przysługują Radzie Warszawy.

Ceny, o których mowa w art. 50a, mają charakter cen maksymalnych (art. 50b ww. ustawy).

Natomiast na podstawie art. 34a ust. 1 ustawy Prawo przewozowe, minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie:
 - a) braku odpowiedniego dokumentu przewozu,

- b) braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu,
 - c) niezapłacenia należności za zabrane ze sobą do środka przewozu rzeczy lub zwierzęta albo naruszenia przepisów o ich przewozie,
 - d) spowodowania, bez uzasadnionej przyczyny, zatrzymania lub zmiany trasy środka transportu - mając na uwadze zróżnicowanie wysokości opłat dodatkowych w zależności od strat poniesionych przez przewoźnika i powodu nałożenia opłaty dodatkowej;
- 2) sposób ustalania wysokości przysługującej przewoźnikowi opłaty manipulacyjnej, mając na uwadze ponoszone koszty czynności związanych ze zwrotem lub umorzeniem opłaty dodatkowej.

Stosownie zaś do art. 34a ust. 2 ww. ustawy w odniesieniu do gminnego, powiatowego i wojewódzkiego regularnego przewozu osób, przepisy, o których mowa w ust. 1, określają odpowiednio rada gminy, rada powiatu albo sejmik województwa, a w mieście stołecznym Warszawie - Rada miasta stołecznego Warszawy.

Należy podkreślić, że powołane w podstawie prawnej przedmiotowej uchwały przepisy art. 50a ust. 1 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym i art. 34a ust. 2 ustawy Prawo przewozowe zawierają upoważnienie do wydania aktu prawa miejscowego. Akt wydany w wykonaniu upoważnienia ustawowego przyznanego radzie gminy w tych przepisach zawiera w swej treści normy noszące cechy generalności i abstrakcyjności, kształtujące sytuację prawną adresatów. Mają one określać maksymalne opłaty oraz sposób ustalenia wysokości opłat ponoszonych przez podmioty korzystające z usług przewozowych w gminnych przewozach pasażerskich, jak również sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych i opłaty manipulacyjnej w regularnych przewozach osób.

W § 4 uchwały Nr XIII/110/25 Rada Miejska przyjęła, że *do cen biletów, ustalonych niniejszą uchwałą mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2024 r. poz. 380).*

W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja nie znajduje uzasadnienia prawnego i godzi w obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa. Akt niższego rzędu, w tym uchwała, nie może odsyłać do przepisów hierarchicznie wyższych, przepisów ustawowych i podustawowych normujących kwestie uprawnień do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, które obowiązują niezależnie od takiego odesłania.

Jak wskazuje się w orzecznictwie sądowo - administracyjnym *"przepis wynikający z aktu uchwalonego przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego na podstawie upoważnienia ustawowego nie może rozstrzygać o obowiązkach wynikających z innych ustaw, których obowiązywanie jest niezależne od woli rady gminy. (...) wprowadzenie przez Radę kwestionowanego zapisu narusza zawartą w art. 87 Konstytucji zasadę hierarchii aktów prawnych, ponieważ rozstrzyga on o stosowaniu norm prawnych, wobec których jest hierarchicznie niższy. Tego typu zastrzeżenie dopuszczalne jest jedynie w ramach aktów prawnych tego samego z rzędu"* (por. m.in. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt III SA/Wr 96/14).

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2012/12 podkreślił, że stosownie do unormowanej w art. 7 Konstytucji RP zasady praworządności, materia uregulowana wydanym aktem normatywnym wynikać powinna z upoważnienia ustawowego i nie może przekraczać zakresu tego upoważnienia. Zgodnie z Konstytucją RP regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie "uzupełnienie" przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów. Zatem niedopuszczalność dokonania w akcie prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy powtórzeń norm zawartych w aktach rangi ustawowej i odesłań do aktów prawnych wyższego rzędu należy wiązać z naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego.

Akt niższego rzędu nie może rozstrzygać o obowiązywaniu i stosowaniu aktu wyższego rzędu, albowiem ten obowiązuje i jest stosowany z mocy prawa - z racji funkcjonowania w systemie prawnym.

W kontekście powyższego należy stwierdzić, że Rada Miejska nie jest uprawniona do stanowienia w przedmiotowej uchwale o stosowaniu przepisów prawa znajdujących się w aktach wyższego rzędu, którymi są ustawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt II OSK 1782/18).

W tym stanie rzeczy, stwierdzenie nieważności uchwały Nr XIII/110/25, we wskazanym zakresie, jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, złożona za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

WOJEWODA LUBELSKI

Krzysztof Komorski

Otrzymują:

- 1) Burmistrz Siedliszcza
- 2) Przewodniczący Rady Miejskiej w Siedliszczu